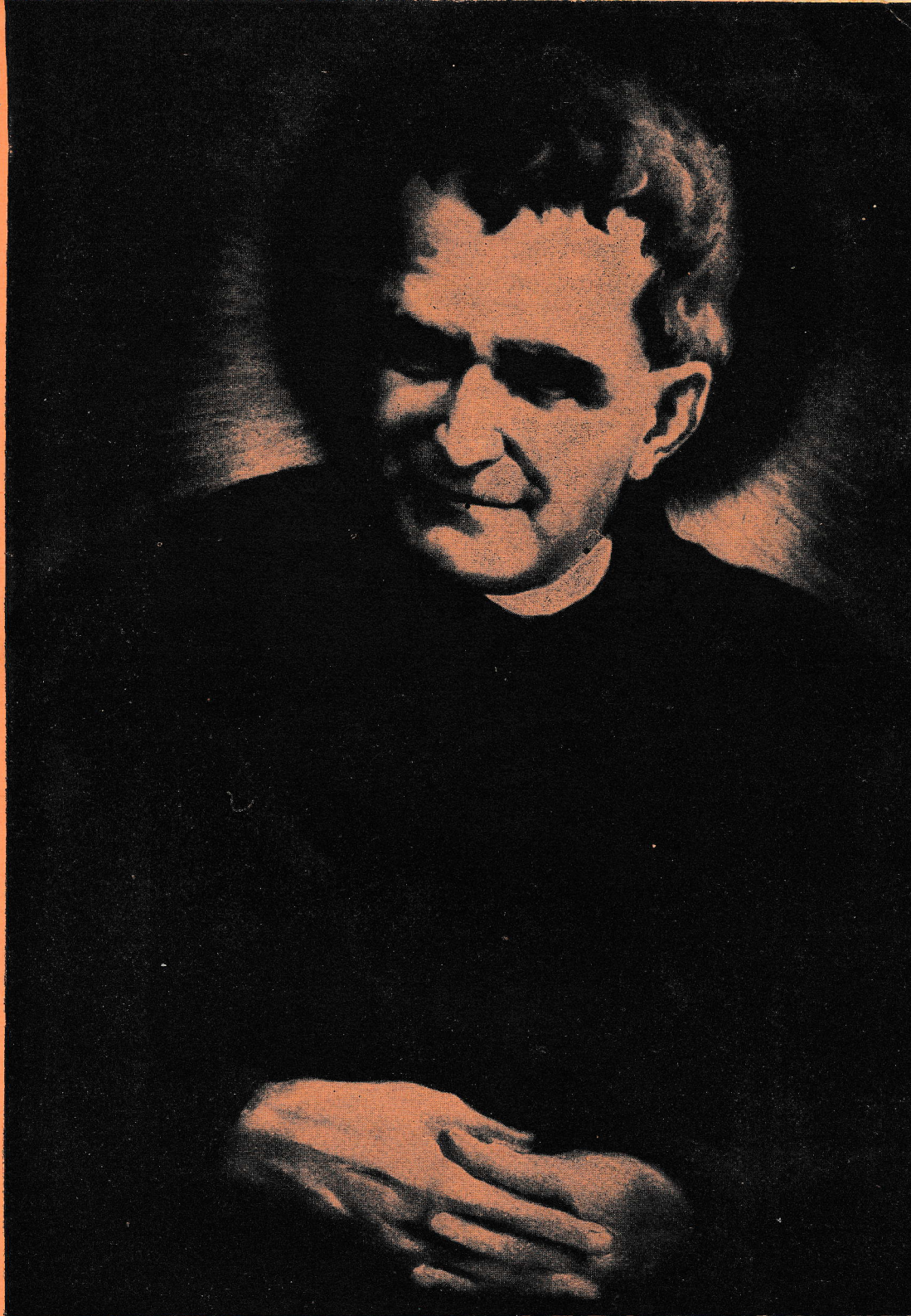

Poština
plačana v
gotovini.

L. XXXI

SEPTEMBER - OKTOBER

1935

SALEZIJANSKI VESTNIK 5

S prilogo Življenje sv. J. Boska 9

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.

3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: številka: št. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici št. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 6, 6 — 2. 7, 7 — 3. 8, 8 — 4. 9, 9 — 5. 1, 10 — 6. 2, 11 — 7. 3, 12 — 8. 4, 13 — 9. 5, 14 — 10. 6, 15 — 11. 7, 16 — 12. 8, 17 — 13. 9, 18 — 14. 1, 19 — 15. 2, 20 — 16. 3, 21 — 17. 4, 22 — 18. 5, 23 — 19. 6, 24 — 20. 7, 25 — 21. 8, 26 — 22. 9, 27 — 23. 1, 28 — 24. 2, 29 — 25. 3, 30 — 26. 4, 31 — 27. 5, 1 — 23. 6, 2 — 29. 7, 3 — 30. 8, 4 — 31. 9, 5

V novembru: 1. 7, 7 — 2. 8, 8 — 3. 9, 9 — 4. 1, 10 — 5. 2, 11 — 6. 3, 12 — 7. 4, 13 — 8. 5, 14 — 9. 6, 15 — 10. 7, 16 — 11. 8, 17 — 12. 9, 18 — 13. 1, 19 — 14. 2, 20 — 15. 3, 21 — 16. 4, 22 — 17. 5, 23 — 18. 6, 24 — 19. 7, 25 — 20. 8, 26 — 21. 9, 27 — 22. 1, 28 — 23. 2, 29 — 24. 3, 30 — 25. 4, 1 — 26. 5, 2 — 27. 6, 3 — 28. 7, 4 — 29. 8, 5 — 30. 9, 6 — 31. 1, 7

Nove častivke:

11. skupina: Kovšča Zofija, Col pri Vipavi; — Tratnik Albina, Col pri Vipavi; — Pilih Neža, Budanje pri Vipavi.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Bačnik Neža, Pirneče (Sm'ednik);
Čeh Neža, Sv. Trojica v Slov. goricah;
Čuden Marija, Boh. Bistrica;
Dejak Julijana, Dol. Lazi, Ribnica;
Dobrin Ana, Tržič;
Hitejc Marija, Ig pri Ljubljani;
Janežič Marija, M. Mlačevo, (Grosuplje);
Jerinc Ivana, Vodice;
Kališar Frančiška, Vel. Lašče;
Klamer Viktor, Dol. vas pri Cerknici;
Klenovšek Frančiška, Tolsto (Laško);
Kosmelj Andrija, Sv. Peter v Sav. dolini;
Kroper Marija, Ljubljana;
Lavtžar Marija, Mojstrana;
Lesnjak Marija, Prevalje;
Lovšin Janez, Zapotok (Sodražica);

Meden Ivan, Rudnik (Ljubljana);
Mikuš Marija, Hotič (Litija);
Nastran Franc, Dražgoše;
Orehek Andrej, župnik, Struge na Dol.;
Ranzinger Josip, Zagorje;
Pušenjak Ana, Benetek (Ljutomer);
Simončič Marija, Loke, Črnomej;
Slapšak Stanka, Ljubljana VII.
Škrabec He'ena, Mramorovo;
Turk Frančiška, Dol. Lazi (Ribnica);
Zakrajšek Neža, Strmca (Nova vas pri Rakeku);
S. Zupančič Medarda, Ljubljana;
Žagar Ana, Podplanina, Čabar.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka).

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Ob zori

Don Bosko ni postajal svetnik tedaj, ko je delal čudeže, ali ko ga je že široki svet proslavljal in ga kraljevsko sprejemal po Parizu in Barceloni, ne, on že v nežni mladosti kaže svetniški značaj; kaže, kako je delovala nanj milost in kako je on z njo sodeloval.

„Veter veje, koder hoče“ — Sv. Duh deli svojo milost, komur hoče. Bog posveti v dušo kakor sončni žarek v temo, da jo za hip razsvetli. Ako duša ujame tisti hip in porabi milost, ki mu jo ponuja Sv. Duh, se pravi, da sodeluje z božjim navdihom. Pri don Bosku je bilo tako že od rane mladosti. Kot enajstleten deček se seznanil s pobožnim duhovnikom in v njegovi kratkotrajni šoli brž izve, da je podlaga duhovnemu življenju vsakdanje, pa četudi kratko, premišljevanje. Dve stvari je naenkrat zapopadel: kaj je duhovno življenje in da molitev ne sme biti brezdušna, da ne bi vedel, kaj dela, kakor stroj, ki se mu z vso vnemo in naglico vrtijo kolesa, pa se čisto nič ne zavedajo za kaj.

Don Bosko je sam priznal, da je pred to šolo opravljal svoja dela le bolj materijalno. Torej tudi že pred šolo njegovo delo ni bilo čisto brezdušno.

V domači hiši so pridno molili. Rožni venec je visel pod božjo podobo in vsak večer ga je vsa družina na glas molila, kot je bilo še pri nas v komaj minulih boljših časih, ko je bila vera še bolj živa.

Njegova mati je vplivala nanj z zgle-dom in besedo. Ob vsaki primerni pri-

liki je svoje otroke spomnila na božjo pričujočnost. V mirnem tistem večeru, ko je nebroj zvezdic gorelo na nebu, in ob viharnih dneih, ko so strele švigale preko zamračenega neba ter je grom pretresal vesolje. „Vidite, kako je Bog velik, kako je svet, da se krega nad nami, ki smo tako grešni.“ Na polju jim je kazala cvetlice, ki jih je Bog tako lepo in bogato oblekel, kakor niti Salomon ni bil oblečen.

O praznikih so šli v cerkev. Janezek je pazno poslušal govor, da ga je potem skoro dobesedno ponovil; prepeval je svete pesmi, da so mu odmevale v duši ves teden. Kolikokrat so privrele iz duše na dan, ko je Janezek prepeval s srebrnim glasom pesmice Mariji na čast. V cerkvi je videl lepo okrašen oltar. Tudi on je delal oltarčke in jih krasil. Nabral je cvetja po loki in livadi ter ga povijal v šopke ter stavljaj pred Marijino podobo. Potem pa je povabil svoje vrstnike, da so prepevali in molili pred okrašenim oltarčkom kakor na šmarnični večer v domači cerkvi.

Božja beseda, ki jo je slišal v cerkvi, se mu je globoko vtisnila v spomin. Ko so odmolili, je stopil pred tovariše in ponovil govor, ki ga je v nedeljo slišal v cerkvi, ter še okrasil z lepimi primerami in spodbudljivimi zgledi iz življenja mladih svetnikov, kakor sv. Alojzija, sv. Stanislava Kostke, sv. Janeza Berhmansa, svete Neže in drugih mladih svetnic, ki so v cvetu svoje mladosti dozorele za nebeške vrtove.

Odkod ta gorečnost? To je bil dar

božji. Janezek je ujel božji žarek, ki mu je zdaj in zdaj posvetil v dušo in tako se je vedno bolj združeval z Bogom.

Najboljše sredstvo, da se združimo z Bogom in da v tem združenju ostanemo, je po mnenju vseh duhovnih učencikov zatajevanje. Umremo sebi, da bi živeli le za Boga in v Bogu. Znano pa je, da tiste duše, ki jih neznana sila vleče k Bogu, hrepene po zatajevanju, po odpovedi, po trpljenju iz ljubezni do Boga. Svet tega ne razume in se porogljivo posmehuje svetim dušam pa pravi z Judežem: „Čemu ta potrata“ časnih dobrot in dovoljenega uživanja? Toda tudi odgovor je že star kakor vprašanje, sv. Pavel ga je dal: „Kateri so pa Kristusovi, so meso s strastmi vred križali“ (Gal 5, 24). Ti žrtvujejo telesno uživanje, da bi po duhu živeli.

Mali Janezek pa je že sam prišel na to, kaj je treba, da bi krščansko živeli: „Med drugim mi je moj duhovni voditelj tudi prepovedal neko zatajevanje, ki sem si ga naložil, češ, da ne odgovarja moji starosti in položaju. Pač pa mi je naložil, naj pristopam k svetim zakramentom.“

Bog pa preizkuša svoje izvoljene. Tudi Janezka je preizkusil že v njegovi nežni dobi. Tako je bil nadarjen, pa je moral od hiše v službo na kmete, kjer je, rekli bi, zapravljal svoje velike darove. Toda Bog je hotel tako. Hotel je, da bi postavil globoke temelje ponižnosti za visoko stavbo svetosti. Vsako soboto zvečer je stopil pred gospodarja in ga milo prosil, da bi smel k prvi maši. Pač zato, da je mogel k spovedi in k sv. obhajilu. Pozimi in poleti je vztrajal, čeprav je bilo debelo uro hoda v cerkev.

Ljubezen do presv. Zakramenta in do molitve je bilo očitno znamenje njegovega svetniškega življenja. Ko je pasel kravice, je molil ali pa se učil katekizma. Gospodar ga je nekoč pokaral, ko ga je zvečer ob zdravimariji zalotil na kolenih. „Ti pozabljaš na delo, ko premišljuješ o nebesih.“ Janezek mu je spoštljivo odvrnil, da se prav nič ne štedi, prepričan pa je, da zrastejo štirje klasi iz dveh zrn, če kdo moli, če pa ne moli, pa iz štirih zrn komaj dva klasa.

Njegova molitev je rodila obilo sadov. To je uvidel župnik sam, ki je moral po Janezkovem odhodu sam nadaljevati, kar je ta začel: Poučevati in zabavati dečke, kakor jih je znal mali Janezek. Priznal je tudi, da se je pobožnost v njegovi župniji znatno dvignila, kar je bil tu Janezek Bosko.

Odšel je, ker ga je gnala nepremagljiva sila po učenju.

Pa še nekaj je Janez gojil z vso dušo in z najnežnejšimi čustvi: Pobožnost do Marije. Pogosto je zahajal k Marijinemu znamenju in ob njem se mu je topila duša v molitvi in ljubezni do nebeške Matere.

Se preden je torej Janez prestopil šolski prag, je bil že daleč na svetniški poti. Vsa skrivnost pa, da je prispel še tako mlad tako visoko, je bila v tem, da je bil po molitvi združen z Bogom. „Brez prestanka molite“, nas opominja apostol. Moliti brez prestanka se pravi biti združen z Bogom z delom, ki ga radi njega opravljáš, ali z molitvijo, ki obstoji prav v tem, da se duh združuje z Bogom. V tem je vsa skrivnost svetosti. S tem se je tudi Janez Bosko že od zornih let posvečeval.

Sv. Janez Bosko ustanovitelj cerkvâ

Edino vodilo pri vsem don Boskovem delovanju je bila čast božja. Že prav od začetkov svojega delovanja, ko je polagal temelje svojim ustanovam, je premišljeval o lepem svetišču, odkoder naj bi se širila slava božja in Marijina. V veliki hvalež-

nosti do Marije, ker ga je od zornih let vodila in mu svetila na pot njegovega mnogovrstnega delovanja, je sezidal prekrasno cerkev.

Želel pa je tudi, da bi ta nova veličastna cerkev bila matična cerkev salezijanske

družbe in naj bi bila sinovom v spodbudo, saj se je prav pri zidavi te cerkve pokazala Marijina izredna pomoč. Ta krasna cerkev je postala sloveča božja pot k Mariji Pomočnici kristjanov, h kateri romajo v sinovski vdanosti salezijanci, bivši salezijanski gojenci, gojenke, salezijanski sotrudniki pa tudi vsi drugi, ki iščejo pri Mariji pomoči.

Poleg te veličastne stavbe je dovršil kmalu potem cerkev v turinskem predmestju, kjer je bilo zlasti mnogo delavskega ljudstva. Tam so se bili naselili valdejci, protestantska ločina, ki je širila svoje krive nauke ter trgala katoličane iz naročja materi Cerkvi. Don Bosko ni mogel trpeti, da bi ti volkovi gnali duše v pogubljenje, zato je sklenil za vsako ceno postaviti lepo cerkev v tem okraju. Nako-pal si je mnogo sovraštva od strani valdejev, da so mu celo stregli po življenju in le čudežno ga je Bog obvaroval. Pa vendar je dovršil cerkev, ki je postala trdnjava proti sovražnikovemu taboru. To cerkev, ki jo je sezidal s takim naporom, je posvetil sv. Janezu evangelistu, kakor da je hotel izraziti namen te cerkve, da se namreč širi pravi Kristusov nauk, blagovest, in onemogoči vpliv krivovercev, kakor je tudi sv. Janez nastopal proti krivovercem svoje dobe.

Pa komaj so se odprla vrata v cerkev

sv. Janeza, že papež Leon XIII. pokliče don Boska v Rim. Naloži mu veliko skrb. Dokončal naj bi cerkev Srca Jezusovega v Rimu. Začel jo je graditi odbor, toda ogromnim stroškom ni bil kos in omahnile so jim roke. Zdaj naj torej don Bosko dovrši, on, ki je bil vedno brez denarja! Don Bosko je začutil veliko breme, ki mu je padlo na pleča, toda taka je bila volja Kristusovega namestnika, zato mu je bila ta volja sveta. Lotil se je dela, prosil po svetu prispevkov in dovršil je tudi to prelepo cerkev. Ko je bila dovršena in posvečena, se je pred Marijinim stranskim oltarjem, kjer je maševal, razjokal od veselja in hvaležnosti do Marije Pomočnice, ki mu je v njegovem življenju bila vselej svetovalka in pomočnica. Zlasti pri zidanju cerkva. „Nič se ne bojte,“ je ponavljal svojim sotrudnikom, ki so obupovali nad delom, „nič se ne bojte, vse se bo dovršilo. Marija Pomočnica nam bo sredstev poskrbela, jaz bom le njen blagajnik.“ Don Bosko se ni varal, zaupal je neomajno v Marijino pomoč, vedel je, da mu bo pomagala, pa naj vzame kjerkoli. Tako ji je zaupal, kakor otrok zaupa svoji materi, o kateri ve, da ga ne bo varala. Marija pa je res budila dobre duše, da so mu pomagale in se je v kratkem času vse lepo dovršilo. Ko že ni bilo kje najti sredstev, ko je že vse izčrpal,

Bazilika Marije Pomočnice v Turinu. Presbiterij so podrli, da cerkev razširijo.

Barcelona. Od vseh strani španske prihajajo romarji na „Tibidabo“.

tedaj pa mu je Marija prišla čudežno na pomoč, tako da je dejal: „Vsak kamen je spomin na kako milost, ki jo je podelila Marija Pomočnica.“

Tudi danes so težki časi in prav zdaj je prilika za veliko zaupanje v Marijo Pomočnico. Don Boskovi sinovi po svetu kakor tudi tu pri nas postavljajo vedno nove cerkve in nove zavode kljub tako težkim časom. Prav zato, ker so tako težki in po človeško skoraj ni upati, da bi se moglo dovršiti, je prilika, da se vzbudi v nas veliko zaupanje, da bo tudi

zdaj pomagala Marija don Boskovim sinovom, kakor je pomagala njemu. Zdaj še posebno, ko je don Bosko pri njej in ima veliko besedo, saj je tako zelo razširil njeno čast po svetu! Marija bo vzbudila dobre duše, ki bodo pomagale. Ko pride prošnja k tebi, da pomagaš po svojih močeh, vedi, da Marija trka in prosi posojila. Vrnila bo stoddostno in več. Čimveč žrtvuješ, tem več boš dobil vrnjenega. Poskusi in poslušaj tiste, ki iz lastne skušnje vedo, da je tako!

Sv. Janez Bosko in Tibidabo na Španskem

Dne 5. maja 1886. je bil sv. Janez Bosko zelo slovesno sprejet v glavnem mestu Katalonije, v Barceloni. Bil je namreč že splošno znan kot slaven vzgojitelj in moderen svetnik.

Ko je don Bosko prišel v Barcelono, je sklenil, da poroma tudi v veliko svetišče Matere božje za odkup jetnikov. Vest o tem se je hitro razširila. Sveto navdušenje je prevzemalo verne meščane, ko so slišali, da veliki Marijin častivec obiše

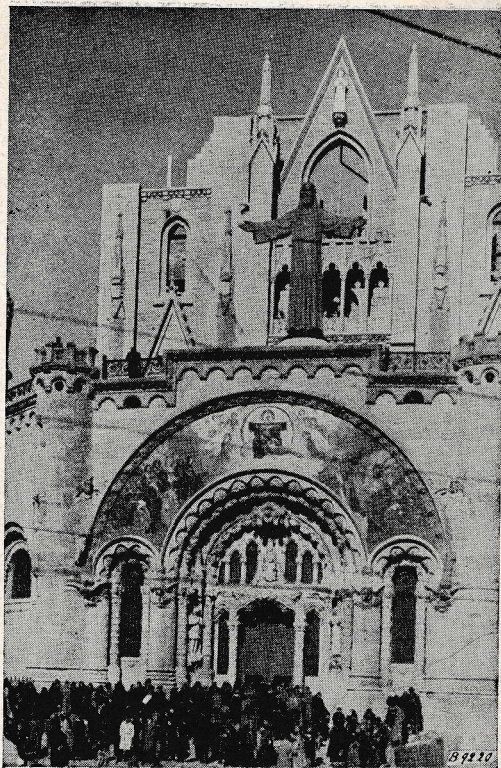
svetišče zaščitnice njihovega mesta. Še preden je svetnik prispel v svetišče, se je tam nabra'lo mnogo vernega ljudstva. Pred vhodom v cerkev ga je pozdravila mladina s pesmijo: Pozdravljena, Kraljica! Nato je pristopil k svetniku predsednik Društva sv. Vincencija Pavlanskega v spremstvu odličnih mož in ga nagovoril takole: „Da ovekovečimo spomin na vaš prihod v naše mesto, smo sklenili, da Vam poklonimo brdo Tibidabo z željo,

da na vrhu tega hriba zgradite svetišče v čast presv. Srcu Jezusovemu. Naj se tega kraja, ki je bil že v nevarnosti, da postane središče brezboštva, širi sv. vera med ljudstvo in v njem utrjuje, ona vera, ki ste nam jo vi s tako vne- mo oznanjali in s svojim lepim zgle- dom potrjevali, vera, ki je sveta dedi- ščina naših očetov.“ —

Tibidabo je najvišji hrib v skupini večjih in manjših gričkov, ki so nani- zani okoli Barcelone. Pobožna legenda pripoveduje, da je prav na ta hrib postavil satan Jezusa, ko ga je skušal, in od tu mu je pokazal vsa kraljestva sveta in mu rekel: „Haec omnia *tibi dabo*, si cadens adoraveris me: vse to ti dam, če predme padeš in me moliš.“ Tedaj mu je Jezus odgovoril: „Poberi se satan, zakaj pisano je: Gospoda, svo- jega Boga, moli in njemu samemu služi.“

Znamenite so besede, ki jih je iz- pregovoril tedaj don Bosko. Takole je odgovoril predsedniku Društva sv. Vin- cencija Pavlanskega: „Ganil me je ta nepričakovani dokaz vaše vere in vaše pobožnosti. Hvala vam! Vedite, da ste v tem trenutku postali orodje božje Previdnosti. Ko sem zapuščal Turin, sem si mislil: „Cerkev presv. Srca Jezusovega v Rimu je že skoro gotova, treba je, da že zdaj mislim na to, da še na kak način razširjam pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Neki no- tranji glas mi je govoril, naj bom mi- ren, kajti izpolnjena bo moja želja. Kot da mi je ponavljal ta glas: „Tibi dabo“ (dal ti bom)“. Tu don Bosko zaplače, nato pa nadaljuje: „Da, gospodje, vi ste orodje v rokah Previdnosti božje. Z božjo pomočjo bo v kratkem stalo na tem hribu svetišče presv. Srca Jezusovega in veliko vernega ljudstva bo zahajalo semkaj in v sveti pobožnosti prejemale sv. zakramente.

Ni bilo treba dolgo čakati in prerokba se je izpolnila. Najprej so postavili na

*Kip Srca Jezusovega
in sv. Janeza Boska na „Tibidabo“.*

hribu kapelico, nato so zgradili veličastno cerkev. Letos so delo dokončali. —

Uresničilo se je, kar je don Bosko videl pred 50 leti. Don Bosko je bil velik časti- lec presv. Srca In božje Jezusovo Srce je na izredne načine pokazalo, kako ljubo mu je, da je njegov častilec tako skrbel za razširjanje njegove slave.

Jezus ne ostane nikomur dolžan. Že na tem svetu marsikoga bogato nagradi. Na drugem svetu pa imajo njegovi častilci zagotovljeno bogastvo večne blaženosti.

Pomen don Boskovih oratorijev

Don Boska vsi priznavajo za največjega vzgojitelja zadnjih časov.

Med najvažnejšimi don Boskovimi usta- novami je tako imenovani oratorij, zave- tišče za mladino od 6. leta do zrele mladostne dobe. Danes je ta ustanova še posebe važna in je naravnost previdnostna.

Kolikim nevarnostim je mladina izpo- stavljena radi ulice! V brezdelju se po-

tika okrog, nauči se vseh hudobij, da je ljudem v nadlego, v nepriliko in prečesto tudi v škodo. Nauči se krasti, ker je sama sebi prepuščena, nauči se nemoralnosti in vse to jo neizogibno žene v pogubo.

Starši, zlasti v predmestjih, kjer se predvsem postavljajo taka zavetišča med delavskimi sloji, ne morejo sami nadzoro- vati svoje mladine, ker morajo na delo v

Nad 8 metrov visok kip Srca Jezusovega na „Tibidabo“.

tovarne. Mnogokrat oba, oče in mati. Ni potem čudno, da mladina, ki ji manjka vzgoje po trdnih krščanskih načelih, podivja.

Taka mladina je najboljše leglo prevratnim strujam, zlasti komunizmu in boljševizmu. Postane delomrzna, zavidna tistim, ki kaj imajo, ne da bi se sama lotila dela.

Človek pa, ki je vzgojen v krščanskem duhu, spoštuje božje zapovedi, zato tudi avtoriteto svojega gospodarja, tujo lastnino in ni bližnjemu nevaren.

Namen vzgojiti zapuščeno mladino po pristnih krščanskih načelih za vse življenje pa imajo salezijanski oratoriji. Z njim lastno ljubeznivostjo jo salezijanci privabijo, da se mladina navdušeno oklene svojih vzgojiteljev, ti pa potrpežljivo delajo nad njeno vzgojo ter jo navajajo k lepemu krščanskemu življenju.

V teh oratorijih pa tudi mladina pride na svoj račun. Zabav in poštenega veselja ji ne manjka. Imajo svoje igrišče, poštene igre, godbo, pevski odsek, gledališče, pri čemer mladinici sami nastopajo v vse-

skozi moralnih igrah, ki so mogočen činitelj pri vzgoji. Imajo razna društva in družbice v različnih odsekih. Poleg tega pa dobijo tudi pomoč pri učenju, brezplačne instrukcije.

Važno dejstvo je, da se po mladini pritegnejo tudi starši in postanejo iz še brezbriznih ali nasprotnih veliki prijatelji ustanove in pridno zahajajo v cerkev, ki je seveda tudi njim odprta in v njej najdejo duhovno tolažbo in težkih življenjskih prilikah.

Blagodejni vpliv salezij. oratorija na vso okolico se je v nešteti primerih odlično izkazal, saj je po vsem svetu nad tisoč takih salezijanskih oratorijev. Nekdaj najbolj socialistični okraji, kakor Testaccio v Rimu in S. Paolo v Turinu, so danes navdušeno krščanski. V Ljubljani je dosti primerjati v industrijskem okraju v Mostah, Seču, Zeleni jami mladinske razmere nekdanj in sedaj. Privatniki, javna oblast, zlasti policija, vsi priznavajo neverjetno spremembo.

Kako se je okolica Rakovnika delavska Galjevica zadnji čas spremenila, vsakdo lahko vidi.

V Nemčiji imajo salezijanci nad 20 zavodov in povsod prelepo uspevajo.

Razlika med človekom, ki ga je vzgojila ulica in med človekom, ki je prežet s krščanskim duhom, postavljen na trdna tla krščanskih načel, je ogromna. Krščanski delavec še ni bil nikdar prevraten, spoštoval je svojega delodajalca, dočim bo delavec, ki mu manjka take vzgoje, najprvi v komunističnih vrstah, oziroma v boljševiških, ki ogrožajo mirno posest in razvoj, kakor nam je priča prežalostni sedanji čas, ko se boljševiška propaganda tako silovito širi ne prebirajoč v nobenih sredstvih.

Salezijanski oratorij je neoporečno najboljši jez proti takim propagandam in mladina vzgojena v njih, ne bo nikdar komunistično navdahnjena pa niti ne dozvetna za take namene.

Kdor danes pomaga dvigati in postavljati salezijanske oratorije, dela konstruktivno v blagor človeštva in miru.

Paberki iz don Boskovega

življenja.

V zaselju Beki je bilo ono jutro vse mirno. Vse je šlo na polje. Na Marjetini domačiji je ostal samo mladi klerik Janez

Bosko. Pričakoval je tisti dan obisk svojega prijatelja iz semenišča, Alojzija Komolla. Vezalo je ti dve deviški duši iskreno prijateljstvo. Stalno sta si med počitnicami dopisovala pa tudi obiskovala. Zdaj je prišla vrsta na Komolla, da obišče svojega prijatelja Janeza. Mama Marjeta je bila vesela tega prijateljstva, saj je koj zaslutila, da bo to le v korist njenemu Janezu. Vselej, ko je Komollo prišel v njeno hišo, je mizo vedno pogrnila in pripravila boljše kosilo na čast dobrodošlemu gostu. Janez se pač ne sme sramovati svojega doma.

Topot pa Marjete ni bilo doma, pač pa je naročila Janezu, naj pripravi vse potrebno za kosilo, saj se je tudi na kuho razumel. Preden pa se je lotil, je moral poslušati Komollov govor, ki ga je sestavil za neko priliko. Janez ga je poslušal, kakšna pa je bila ocena, nam ni znano, mislimo pa si lahko, da sta se prijateljsko sporazumela.

Med tem je čas hitel in treba je bilo pripraviti kosilo. Pa kaj bosta skuhala? Malo je Janez pomislil, potem pa dejal tovarišu: „Lojze, pojdi z mano!“

„Poglej, tegale bova!“

Komollo je takoj razumel, za kaj je šlo. Brž sta na široko razprostrla talarje

in okroževala ter gnala tolstega piščanca proti kotu. Krog piščanca se je vedno bolj stesnjeval, revež je uvidel, da mu preti nevarnost, zato je začel frfotati in se zaletavati zdaj sem zdaj tja. Preden je piščanec mogel iz pasti, ga je že pograbila krepka Janezova roka.

Zdaj pa je prišlo najhujše. Kdo ga bo zaklal? Janez naj bi ga? On, ki je nekoč pretakal bridke solze celo nad kosom, ki mu ga je zlobna muca raztrgala?

Alojzij pa je imel tako rahločutno srce, da bi niti mušici lasu ne skrivil, ko bi ga imela.

„Končati pa ga vendar morava, drugače ne bo kosila.“ Spričo tega dejstva se Janez ojunaci in prime piščanca, ga dá Lojzetu in de: „Ti drži za glavo in noge čez panj, jaz bom pa udaril.“ Vsem trem je utripalo srce: piščancu in obema ubijalcema. Pa vsake reči mora biti enkrat konec! Janez zavihti težek kuhinjski nož in z enim mahom odseka piščancu glavo. Še je parkrat ubogi piščanec vztrepetal, potem pa je bilo končano. S kropom sta ga oblila in oskubla, kmalu pa je zaklokotalo v piskru in kosilo se je kuhalo.

Prijatelja sta prišla do prepričanja, da vse, kar je prav. Bog je ustvaril vse stvari za človeka, zato res ne bi bilo treba toliko obotavljanja...

Iz naših misijonov

Misijonarji širitelji civilizacije

Kako silno drzna je trditev nepoučenih, da je katoliška Cerkev nazadnjaška! Kdor to trdi, ne pozna ne zgodovine ne delovanja današnjih pionirjev — misijonarjev na polju civilizacije. Kdo je civiliziral divje narode po brezmejnih pustinja in lesovih? Morda države? Kako žalosten je spomin na to njeno civilizatorično delo, ko so streljali in pobijali divjake kot divjo zver. Šele Kristusovi apostoli, misijonarji, so imeli srce do teh nesrečnih ljudi in jim z evangelijem prinesli tudi civilizacijo.

Ves program njihovega misijonskega dela je že Jezus Kristus v velikih potezah označil z zgledom in besedo. Kaj bremo v evangeliju? „Množice pa so šle za njim... Sprejel jih je... in kateri so potrebovali ozdravljenja, jih je ozdravljaj.“ Ali ni apostolom naročal: „V katerokoli

mesto ali vas pa pridete... bolnike ozdravljajte... grede pa oznanjajte: Približalo se je nebeško kraljestvo“ (Mt 10, 8. 11). „In šli so...; tudi mnogo hudih duhov so izgnali in mnogo bolnikov so ozdravili“ (Mr 6, 12. 13).

Apostoli niso mogli pozabiti, kako dober je bil njih Učenik zlasti do otrok in kako je pokaral nje, ko so jim branili k njemu.

Zato pa še danes, kamorkoli pride Kristusov misijonar, pomaga ubogim bolnikom in se zavzame za nedolžno dečico, prav kakor je delal Jezus Kristus. Z globoko občuteno ljubeznijo je vlekel Kristus k sebi nebogljene in nedolžne.

Prav tako delajo tudi salezijanski misijonarji, saj jim je že naročil sam ustanovnik, ko je pošiljal prve svoje misijonarje: „Ako hočete za svoje delo božjega blagoslova in naklonjenosti ljudi, zavzemite se s posebno nežnostjo za bolnike in za otroke, za starčke in za reveže.“

Bolnice

Kamor so naši misijonarji prišli, povsod so začeli zdraviti ljudi različnih bolezni. Vsak kraj ima svoje. V Afriki na primer je doma gobavost, spalna bolezen... Na bregovih braziljanskih velikih rek, kjer je vse polno neznosnega mrčesa, hudo razsaja malarija, pa tudi hude kožne bolezni. Zlasti gobavost je strašna bolezen, ki razsaja po južni Ameriki in po Afriki ter tudi v Indiji v Asamu. Da bi mogli te reveže uspešneje zdraviti, so postavili bolnišnice, tako že pred leti v Agua de Dios v Kolumbiji, v novejšem času pa spet dve: eno v Kongo, drugo v Asamu. Misijonarji postavljajo zavetišča, ki jih vodijo sami ali pa Hčere Marije Pomočnice. Najdete jih v Damasku, pa tudi sredi Hivarjev v Braziliji in mnogo vzdolž reke Rio Negro v Braziliji.

Kjer ni težkih slučajev, imajo brezplačne ambulance, kamor prihajajo bolniki k zdravnikom od vseh strani, dajo se cepiti proti kozam ali proti drugim boleznim. Hčere Marije Pomočnice pa so lekarnarice. Lekarne vodijo tudi salezijanski lajki. Ena izmed Hčera M. P. je celo diplomirana zobozdravnica.

Koliko prizadevanja je treba med onimi ljudmi, da jih misijonarji naučijo higijene, zlasti da se umivajo, kar jim je čisto nekaj novega. In prav radi nesnage se nalezejo strašnih kožnih bolezni. Kako težko jih je prepričati, da so vse budalosti, ki jih izmišljujejo njihovi čarovniki, le vraže. Te gredo od roda do roda in so tako zakoreninjene, da jih ni moč zlepa izrjaviti. Otroci so seveda prvi občutili posledice. V nekaterih krajih Konga jih je umrlo do 40 odstotkov. Ko so prišli misijonarji, so se razmere močno spremenile in umrljivost je padla. Poskrbeli so jim zlasti za dobro vodo iz izkopanih vodnjakov. Pa naučili so otroke, da se umivajo! Zanimivo je, s kakšnim poudarkom povedo v soboto zjutraj misijonarju, ki pride k njim: „Oče, danes sem se pa umil...“ To je kajpak nekaj posebnega, nekaj izrednega za nje.

Šole

Poleg te telesne revščine pa se je treba boriti tudi z neverjetno nevednostjo. Nekí misijonar je dejal le-te pomembne besede: „Ko bi mi dali na izbiro, ali zidati kapelico ali pa šolo, bi izbral šolo rajši kot kapelico, kajti prvo kar je treba, moramo iztrgati te reveže spod oblasti čarovnikov,

katerim so brezpogojno vdani. V šolah pa bi se vsaj nekoliko izobrazili in tam bi se tudi vzgojili bodoči katehisti, ki so misijonarjem tako potrebni.

Kjerkoli so se naselili don Boskovi sinovi, povsod so zrasle šole, pa naj bo ob ameriških deviških gozdovih ali sredi vročih planjav Afrike ali na grebenih sijamskih gričev in ob skrivnostnih indijskih templjih. L. 1930. je bilo 367 takih šol s 17.693 učenci, danes jih je pa že 754 s 23.927 učenci. Poleg teh osnovnih šol imajo salezijanci tudi rokodelske strokovne in poljedelske šole. Zlasti rokodelske šole so prilagojene dotičnim krajem. Tako na primer ob reki Rio Negro, kjer se ljudstvo preživlja edino z ribjim lovom in je edino prometno sredstvo čoln, izdelujejo čolne. V Matto Grosso izdelujejo škatljice za konzerve. Čemu to? Na obrežjih velikih rek, ki teko skozi te kraje, nalovijo prebivalci veliko število rib, ki jih potem sušijo, toda od tega bore malo ostane, zato se salezijanski misijonarji začeli izdelovati konzerve in zato so potrebne seveda primerne škatljice, kjer se ohranijo konzervirane ribe. Vse to pa z namenom, da ondotnim prebivalcem pripomorejo k blagostanju in boljšemu življenju. Poljedeljskih šol so po misijonih sploh mnogo ustanovili, ker so zelo koristne, kajti tako se ono ljudstvo nauči umetnega obdelovanja polja, da mu prinaša več sadov.

Vendar pa je treba pripomniti, da so na prvem mestu tiskarne. Brez tiska je nemogoče danes poučevati. Ko so salezijanci prišli na Japonsko, so koj drugo leto ustanovili tiskarno. V prvem letu so razposlali 12.000 iztiskov, naslednje leto (1931) že 48.000 leta 1932 pa 197.000.

Civilizatorično delo misijonarjev je dvignilo ubogo ljudstvo in mu pokazalo, kako naj si pomaga v pridobivanju živeža in si uredi udobnejše življenje.

Postavili so tudi celo vrsto potresnih opazovalnic in zvezdarn; celo vlada v Čile eno podpira.

Kakor benediktinci

Omeniti je treba še drugo delo salezijanskih misijonarjev. Naredili so ceste skozi neprehodne gozdove, osušili močvirja, izkrčili drevje ter jih spremenili zemljo rodovitne njive, speljali so dolge mostove čez velike prepade. Tako so v belgijskem Kongu spremenili 150 hektarov puščobne zemlje v rodovitno polje. V republiki

Ekvatorju so speljali cesto skozi gozd, dolgo 80 km. Prej so rabili vsaj en teden preden so se prerili skozi goščavo in še z veliko nevarnostjo, zdaj pa jo prevozijo v enem dobrem dnevu. Res da jih je stalo osem let trdega dela, toda dovršili so jo le. Brazilijanska vlada je nekoč že nekaj začela, pa je izgubila pogum spričo pre mnogih težav, ki jih ni pričakovala. Misi-jonarji so se lotili dela in ga z vztraj-nostjo tudi dovršili. Treba je bilo kar 12 dolgih mostov nad prepadi.

Prav pred kratkim se je vrnil domov raziskovalec južnih krajev Amerike na Ognjeni zemlji, preplezal in preiskal je visoke ledenike ter odkril za znanost za-nimive stvari. Raziskovalec, salezijanec de Agostini, je vse to opisal v knjigi, ki je pravkar izšla: „Moje potovanje po Og-njeni zemlji.“ V Puntarenas je lep muzej, v katerega so znosili salezijanski misijo-narji vse zanimivosti ondotnih rodov z Ognjene zemlje.

Znanstveniki, kakor Darwin, so jih nekoč imeli za pol ljudi pol zveri, danes pa so jih misijonarji popolnoma civilizirali, da so stopili v vrsto drugih omikanih narodov.

Ako v kratkem povzamemo, bomo rekli, da so salezijanski misijonarji storili za ondotne kraje to, kar so bili benediktinski menihi v 6. stoletju za Evropo, ko so izsu-ševali močvirja, obdelovali zapuščena pol-ja, krčili gozdove, sejali in sadili. Prav to so danes misijonarji za širna misi-jonska polja, ki so jim izročena. Narodi blagoslavljujejo danes te požrtvovalne može, ki so še nedavno nezaupno gledali na njihovo delo. Misijonar — glasnik blago-vesti — je postal obenem tudi nosilec omike med divje rodove, ki so tudi odkupljeni s Kristusovo krvjo. Vse te požrtvovalne može pa je gnala Kristusova ljubezen, ki nikoli ne miruje in se nobenega truda ne straši, zato pa so doživeli tako lepe uspehe.

Katoliška Cerkev je torej po pravici nositeljica kulture, o tem spričujejo njeni misijoni po širni zemlji.

Makas (Ekvator)

Letos je preteklo deset let, odkar sale-zijanci delujejo v tem misijonskem kraju.

Ko so prišli salezijanci tja, na veliko željo prebivalcev in cerkvene oblasti, je preteklo že 27 let, kar so dominikanci za-pustili ta misijon. Le tu in tam je kak misi-jonar še kdaj obiskal mimogrede ta misi-jon, sicer je pa krščansko življenje brez

duhovnega vodstva skoro popolnoma za-mrlo.

Divjaki v sosednjih gostih gozdovih pa so še vedno s svojo znano nezaupljivostjo le oddaleč gledali delo novih misijonarjev. Salezijanci so najprej porušili že napol podrt kapelico, ki je bila s slamo krita, na njenih temeljih pa so sezidali prav lepo in lično cerkvico in jo s pločevino pokrili, da kljubuje vremenskim nezgo-dam. Po obeh straneh kapelice so se dvig-nila skromna poslopja za misijonarje in naše sestre, ki so tudi vneto zastavile delo med žensko mladino. Le počasi in previdno so se začeli mali Kivari pribli-žavati našemu misijonu. Začeli smo s šolo. Ko so divjaki uvideli, kako so novi misi-jonarji prijazni, so začeli pošiljati k njim svoje otroke in kmalu jih je bilo v šoli do 200. Tako jim je bilo všeč, da so nekateri prosili, da bi kar za zmeraj ostali pri mi-sijonarjih. Tako se je otvorila notranja šola. Danes je takih notranjih gojencev 80.

Skrivnostno tišino deviških gozdov pa so za vselej skalili mogočni zvoki godbe, ki so se lepega dne razlegli po okolici.

Ko je don Bosko l. 1875. pošiljal prve misijonarje, jim je še posebej naročil, da naj se zavzamejo v misijonih za bolnike. Sicer je pa že Jezus svojim apostolom, prvim misijonarjem, naroča: „Skrbite za bolnike“. Postavili so bolnice in otvoril se je ambulatorij, kjer so bolehní in po-moči potrebni lahko vsak čas našli zdrav-niško pomoč in zdravila. Vsak lahko spre-vidi, koliko je bilo in je še stroškov za vse to. 7 do 8 tisoč bolnikov je letno obiskalo našo bolnico.

Don Bosko pa je tudi naročil: *Pojdite med mladino!* Tudi za mladino so se za-vzeeli in v kratkem so se organizirala društva, kakor krožek sv. Janeza Boska, poleg tega krožka pa imajo divjaki svoj klub, ki nosi ime velikega papeža Pija XI.

In napredek je velik v teh krajih! Ko se zvečeri sredi stoletnih prašum, zagori nebroj električnih lučic po vasi in v cerkvici, da se zdi, kakor da si v majhnem podeželskem mestecu. In v resnici je danes po 10 letih delovanja misijonarjev postal Makas že majhno mestece, tako se je že hiš namnožilo. Stare blatne kočice so izginile, na njih mestu pa so zrastle lepe hišice, z opeko ali s pločevino krite. V kratkem bo pod streho tudi poslopje, ki bo služilo za zavetišče revnim in osirote-lim otrokom iz Makasa.

Tak bi bil pregled o desetletnem delo-vanju salezijanskih misijonarjev:

Duhovno delo:

Otrok se je v šolah vzgojilo vsako leto povprečno 200. V desetih letih se je vzgojilo v misijonu skupno 2000 Kivarčkov. Notranjih gojencev je bilo v letu 1935: 60. Krstov divjakov, čigar vzgoja je zagotovljena, je bilo 210. Zakonov, ki so jih lepo krščansko pripravili in sklenili Kivarji, vzgojeni v naši šoli, je bilo 15. Obhajil se je v 10 letih razdelilo približno 160.000. — Kapelice in misijske postaje, ki niso stalne : 2.

V gmotnem oziru:

V 10 letih so postavili 10 novih poslopij. Med njimi zavzema odlično mesto svetišče Marije, kraljice Makasa; dolgo je 33 m, široko 11. Bolnica, sirotišnica, sedež krožka katoliške akcije, stadion za telovadbo in igre, godba, električna napeljava z močjo 5 konj. sil. Ta je zares obudovanja vredna, zlasti če se vpoštevata, kako daleč in brez prevoznih sredstev so morali spraviti veliki električni stroj. Napeljal je vse prav strokovnjaško naš laik, ki je z veliko skrbjo in trudom zbral vode potočka, da ženejo turbino.

Koliko pa je tihega dela in trpljenja, ki se ne da s številkami izraziti!

Očividno je, da Bog pomaga, da se njegovo kraljestvo širi med našimi Kivari, saj Bog hoče, da se vsi ljudje zveličajo. Zaupamo v božjo pomoč, da nas bo še nadalje podpirala v bogoljubnem delu. Priporočamo v molitev naš misijon.

Janez Vigna,
sal. misijonar.

Pisma misijonarjev

Veleč. g. inspektor!

Ko bo to moje pismo dospelo do vas, bo gotovo že par tednov po evharističnem kongresu. V duhu sem v onih dneh bil z vami in sem prosil Jezusa v presv. hostiji, naj blagoslovi Jugoslavijo in njene prebivalce, da bi to navdušeno ljubezen do evharističnega Kralja vedno ohranili v svojem srcu. Prepričan sem, da kakor sem jaz molil za uspeh evharističnega kongresa, ste tudi vi molili za moj novi misijon. Tudi jaz sem prišel na to visoko planoto le s tem namenom, da se Kristusovo kraljestvo tudi med temi prebivalci razširi.

Dva meseca je, kar sem dospel na novo misijsko polje, kjer se že trudim na vse načine, da bi vsaj za silo mogel urediti stanovanje in vse potrebno, da se delo med tukajšnjimi pogani krepko zastavi. Skrbi nam ne manjka, še bolj sem obložen, kakor pa sem bil v Kvangtungu. Na stara leta pa moram še v šolo, vsak dan eno uro, da se priučim tukajšnjemu jeziku. Kmalu bo vse pripravljeno in za silo že tudi govorim junansko narečje. S koncem avgusta ali v začetku septembra bomo delali že s polno paro. Zato pa spet prihajam k vam s prošnjo, da mi pošljete v pomoč dobrega požrtvovalnega osebja (Novi misijonar g. Majcen Andrej je že na poti h g. Kerecu v Yunnanfu). Potreboval bi zlasti sobratov pomočnikov - mojstrov raznih strok. Morajo pa imeti precejšnjo mero ponižnosti in požrtvovalnosti, da bodo z veseljem delovali in orali ledino ter se učili tukajšnjega jezika. Trpljenja in dela bo dosti, mnogo priložnosti za zasluženje!

Kraj ima zelo zdravo podnebje. Smo sicer še na povratniku, toda 2025 m visoko.

Sobratje, ki pridejo, bodo našli že vse pripravljeno: deske na posteljah bom gladko pooblil, štedilnik v kuhinji sezidal, našega Tofana (kuharja) pa navadil kuhati zelje, fižol, buče, korenje in drugo zelenjad, da bo hrana kar kranjska. Zelenje tukaj kaj bujno raste. Oni pa bodo imeli za razvedrilo obilo malih Kitajčkov, ki jih bodo učili obrti, dela, verouka in lepega čednostnega krščanskega življenja. Toliko bodo imeli veselja in dela, da bodo na vse pozabili.

Navadno s'ikajo misijonarjevo življenje polno nevarnosti in težav in premagovanja; gotovo, da tega tudi ne manjka, toda poleg tega trnja pa cveto tudi lepe rožice, ki človeka tolažijo, da na vse pozabi in hrepeni po še večjem delu in trpljenju.

Gospod Geder je bil zadnji čas v Makao, kjer je pridigal duhovne vaje. Piše mi, kar me je zelo užalostilo, da je umrl v Hongkongu sobrat pomočnik Fino, mizarški mojster. Bil je določen za moj misijon in sem ga vsak čas pričakoval. Dober in svet sobrat je bil. Vse štiri leta, kar sem deloval v Hongkongu, mi je zvesto pomagal. Zdaj pa ga je pobral legar (tifus). Z njim se je odprl prvi salezijanski grob v Hongkongu. Nadejam se, da mi boste, g. inspektor, poslali nadomestilo za to bridko izgubo. Saj je kak mizar, ki naj zna tudi kaj kiparske umet-

nosti in ima veselje za misijone, tak bi mi ravno prav prišel.

Sprejmite Vi, gospod inspektor, kakor tudi drugi sobratje in sotrudniki moje misijonske pozdrave z visoke junnanske planote.

Jožef Kerec,
sal. misijonar.

Tokyo, 22. VII. 1935.

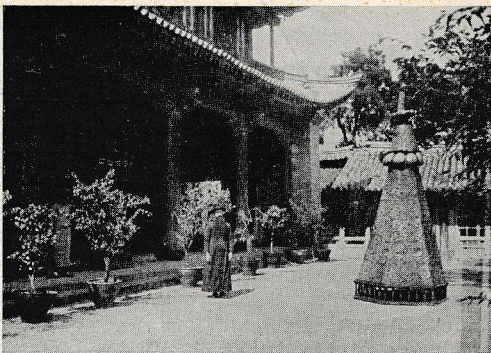
Predragi v Gospodu!

Letos sem spremenil svoje bivališče vsaj petkrat in upam, da sem končno priromal do mesta, kjer se bom ustavil kakih pet let. Torej sedaj se nahajam v enem največjih mest na svetu, v prestolici Japonske, v zanimivem, šestmilijonskem mestu Tokyo.

Salezijanci imamo v Tokyo dve postojanki, ki sta oddaljeni ena od druge dobrih dvajset kilometrov ali pa eno uro vožnje z avtomobilom. V eni postojanki imamo župnijo in vsakdanji oratorij. Vseh kristjanov je okrog 150; mladinski dom pa obiskuje veliko število otrok. Za božične praznike so razdelili nad 2.000 daril! Na tej postojanki delujejo samo trije sobratje: en duhovnik, en klerik in en sobrat pomočnik. Druga postojanka je izven mesta. Tukaj imamo tiskarno, župnijo, dnevni oratorij in krojaško šolo. Moram vam omeniti, da je naša župnija zelo velika in šteje z nami in z notranjimi fanti samo petnajst vernikov, drugi so še vsi pogani. Kljub temu, da je dela zelo veliko, je delavcev malo, namreč samo štirje: en duhovnik, dva sobrata pomočnika in jaz. Notranjih fantov imamo sedaj samo petnajst. Dva se učita krojaško obrt, drugi so pa v tiskarni.

Tisk

Tisk je na Japonskem zelo važen in razvit. Morda nikjer na svetu se ne tiska in ne čita toliko kot na Japonskem. Zato so tudi salezijanci pred tremi leti otvorili prvo sal. tiskarno, ki ima namen razširjati katoliško čtivo. V naši tiskarni delujeta dva zunanja mojstra. Imamo dva stroja: enega velikega in enega manjšega. Tiskamo mesečnik „Don Bosko“, „Knjižice“, nekaj drugih revij, razne knjige in okrožnice. Dela imamo vedno dovolj, ker lahko tiskamo v raznih jezikih, seveda je sestavljanje japonskih knjig, ki jih izdajamo največ, zelo zamudno in težavno. Sestavljač mora poznati (in to zelo dobro) nekoliko tisoč znakov, ki se ne nahajajo

G. Kerec pred Konfucijevim templjem v Junnanfu.

na enem mestu ali v eni sami škatlji. Zato je v naši tiskarni precejšen dirindaj. Zraven tiskarne imamo tudi knjigarno. Omenil sem že, da Japonci zelo veliko čitajo, čeprav knjig ne kupujejo preveč. To pa zato, ker knjigarna velja na Japonskem tudi za nekako knjižnico, kjer vsak lahko mirno prosi knjigo, jo pregleda in tudi prečita, ne da bi jo kupil. Zato boste tukaj videli v knjigarnah polno otrok in odraslih, ki mirno čitajo razne knjige. Ako se jim knjiga zdi res lepa in zanimiva, jo tudi kupijo. Tisk je najboljše propagandno sredstvo. Misijonarji, posebno tujci, se zelo težko približajo japonskim družinam in skoraj je nemogoče, ker je Japonec zelo nezaupljiv nasproti tujcu. Zato se pa apostolstvo vrši zelo uspešno s tiskom. Najprej se pošlje v družino kak katoliški list ali revija, potem pa evangelij ali kaka druga knjiga, ki razpravlja o katoličanstvu. Radi velikega nagona po čitanju in novostih, bo Japonec čital z veseljem, se seznanil na ta način s katoliško vero, začel bo razmišljati in končno se bo on približal misijonarju, ker se ta ni mogel njemu. Ne mislite pa, da je Japonec neprijazen do tujca; prav nasprotno. Ako ga boste obiskali, vas bo sprejel prav vljudno s tremi globokimi pokloni, smehljačim se licem, zagotavljal vas bo, kako je srečen, da ste ga obiskali. Vedno bo hotel ugoditi vsaki vaši želji in vam ponudil izvrsten čaj, brez sladkorja, ki je pa kljub temu zelo dober. Mnogo vas bo vpraševal in vam dal veliko govoriti, sam pa bo ostal zelo nezaupljiv in ko boste odšli, se bo smejal vašemu dolgemu nosu. Kratek nos je na Japonskem znak lepote. V resnici se Evropejec od Japonca loči najbolj po nosu.

Moda

Naj povem par besed o krojaški delavnici in o japonski obleki. Krojaški mojster moj stari znanec še iz novicijata, je prišel z mano na Japonsko. Revez je popolnoma obupan, čeprav ima samo dva fanta, s katerima se sporazume bolj s pokazovanjem kot z besedo, ker je japonski jezik nekaj nenavadnega. Tudi izdelovanje japonske obleke ni najlažja stvar, posebno zanj, ker se ni nikdar učil. „Kimono“, obleka sploh, je sestavljen na poseben način, rekel bi, da je nekoliko podoben naši kmetski ženski obleki ali pa talarju. Kimono pokriva telo od vratu do pet in je zelo lepo ter skromno oblačilo. Na isti način se skoraj oblačijo možje, ženske in otroci. Najvažnejša razlika pri tej obleki je v barvah. Japonci ljubijo pisani „kimono“, vendar imajo možje rajši temne barve, otroci navadne, žene pa bolj svetle, vendar ne kričeče. Letni časi zelo vplivajo na „modo“, kajti poleti boste videli na „kimono“ ptice, riževa polja itd., spomladi cvetlice in cvetoče livade, pozimi pa zasnežene gore, itd. Najzanimivejše je to, da „kimono“ nima niti enega gumba, ampak samo mnogo vrvic ali vezi, ki dobro nadomestujejo gumbe. Zato je Japonec ovit z mnogimi vrvicami in z „obi“ to je nekak platnen pas, dolg nad 3 m in širok 15 cm. Ta „obi“ si Japonci ovi-jejo okrog ledij. Po mestih se je začela vsiljevati tudi evropska moda. Omenim naj še, da možje nosijo pri delu obleko slično evropski, dijaki pa nosijo pravo evropsko obleko.

Naš oratorij

Naš mladinski dom obiskuje nad 100 otrok, čeprav smo začeli šele pred dvema

G. Kerec na ulici v Jannanfu.

mesecema. Prihajajo vsak dan k nam, kjer najdejo priliko za razne igre in zabavo. V nedeljo zvečer imamo kratko gledališko predstavo, kino in razlago sv. pisma s skioptičnimi slikami. Na ta način ti reveži počasi spoznavajo našo sveto vero. Na splošno se otroci zelo bojijo tujcev, posebno misijonarjev. Mislijo namreč, da jih bo misijonar ujel, ubil in izrezal srce in jetra. Lahko si mislite, kako me gledajo otroci in pa odrasli, ko grem včasih na izprehod. Večina še ni nikdar vide'a tujca, oziroma misijonarja z dolgim črnim talarjem.

Naj vam napišem par besed tudi o svojem delovanju. Sam ne vem koliko služb imam: največ seveda nadziram notranje gojence in v oratoriju. Poleg tega opravljam še službo učitelja glasbe. Ko sem bil v Zagrebu, sem se dobro vežbal v igranju harmonija in to mi je sedaj prav prišlo. Monsg. Cimatti me je preiskusal in me določil za učitelja glasbe. V nedeljo naši gojenci prav lepo pojejo tudi gregorijansko mašo. Za praznik Marije Pomočnice smo pripravili dvoglasno Perosijevo mašo, toda do Sanctusa smo še zvozili, narkar smo se naenkrat ustavili in zavozili. G. ravnatelja pred oltarjem smo tako raztresli, da je „Pater noster“ najprej kar na tiho molil in šele potem pel. Pred dobrim mesecem sem začel z majhnim orkestrom, glasbil je vsake vrste po malo: en harmonij, šest ustnih harmonik, en klarinet in en brač, ki je z mano srečno priromal do Tokya. Zanimiv orkester, kaj ne? Enkrat smo že nastopili javno in to z izvrstnim uspehom. Bolj zanimivo je pa to, kar igramo. Morate vedeti, da težkih stvari še ne zmoremo. Igrali pa smo že Jugoslovansko himno in par drugih slovenskih melodij. Kako lepo donijo naše slovenske melodije v veliki Japonski! Oh, da bi jih imeli! Morda boste imeli na Radni kaj primernega za naš orkester? Toda ne samo note, ampak kak star brač ali bisernico itd., stvari, ki bi nam jih poslali kot vzorec brez vrednosti; za vse bi vam bili zelo, zelo hvaležni. Čez tri dni bomo spet javno nastopili pred prevzv. g. nadškofofom. Sedaj pridno vežbamo vsak dan, kajti šolo smo končali in sicer prvo polletje. Meseca avgusta bodo počitnice, toda naši fantje bodo skoraj vsi ostali pri nas.

Zanimalo vas bo zvedeti tudi kaj o naših gojencih. Kot sem že omenil, jih imamo petnajst, prihodnje leto jih bo kakih petdeset. Ti naši gojenci, ki se rav-

Miyazaki (Japonska). Hčere Marije Pomočnice s svojimi učenkami.

najo po urniku drugih naših obrtnih šol, niso vsi niti katoličani. Ena tretjina je še poganov. Vendar gredo vsi vsak dan k sv. maši in opravljajo z drugimi vred pobožne vaje. Nekateri se ne mislijo niti izpreobrniti. Med njimi se najdejo najrazličnejši značaji. Eden še n. pr. v dveh mescih ni izpregovoril dvajset besed. Doma je z nekih otokov, ki se nahajajo zelo daleč od Tokya. Prvikrat, ko je šel k nam, je srečno prispel do Tokya, toda na postaji je naenkrat pozabil naš naslov, zato se je spet odpeljal domov vprašat za naš naslov. Neki drug mi je ob nevihti, ko je prav močno zagrmelo, padel od strahu na tla. Vsi so zelo zanimivi, radovedni in malo preveč samozavestni, kot vsi Japonci.

Naznanim vam tudi veselo novico, da so v bližini našega doma meseca junija zgradili še en dom, ki bo služil za novicijjat. Po desetih letih, odkar delujejo salezijanci na Japonskem, bomo letos začeli z novicijatom. Prvi Japonci bodo vstopili v salezijanski novicijjat in tako bomo imeli čez eno leto japonske salezijance, japonske sobrate.

Sedaj imamo tukaj pravi pekel. Vroče je tako, da se kar cedi z nas. Človek lovi sapo, pa je kar ne more ujeti. Toda hujše

je še zvečer, ko prilete brezštevilni roji komarjev. Niti enega okna ne smemo odpreti. Spalnica je podobna bojišču, kjer se nahaja polno šotorov, kajti vsak fant ima svojo mrežo. Komarji ne morejo do nas, zato pa jezno breneč svojo dolgotrajno in neprijetno pesem vso noč.

Zadnje mesece ste morda čitali v časopisih o japonskih nesrečah. V začetku junija smo imeli toliko gosenic, da so nam lezle kar v sobe. Potem je prišla deževna doba in za njo povodnji, ki so uničile več deset tisoč hiš, veliko riževih polj in mnogo ljudi je našlo smrt v deročih valovih. Lansko leto je bila suša, zato je bil riž sedaj zelo drag. Zdaj pa je vse uničila voda. Preti nam še večja nesreča, namreč pomanjkanje in glad, kajti pomoči iz Evrope skoraj ne moremo dobiti. Pred enim tednom je pa v kraju, ki je oddaljen od nas le tri ure, potres vse uničil. Res, potresi so tukaj zelo pogosti, vsaj dvakrat na teden, toda navadno niso zelo močni. Vendar večkrat gledam kak tram, ali bo padel, ali in kam bi bilo pobegniti. Človeku postane nekako tesno pri srcu, ko vidi, da se hiša ziblje na vse strani. Hvala Bogu, da naš dom nima temeljev in da se lahko ziblje kot kaka škatlja, le

da se ne bi prevrnili! Resnično se Japonska lahko imenuje „dežela nesreč“. Toda kljub vsem tem in še raznim drugim težavam sem zelo zadovoljen, srečen in vesel, da morem delovati za zveličanje duš. Vidite, da dela ne manjka in da nismo samo obdani od poganov, ampak da jih imamo v lastnem domu. Milijonske in milijonske množice poganov nas obdajajo. Kdaj bodo vse te duše zagledale Luč, Resnico, Pot, Večno življenje? To, da bo ta čas skoraj nastopil, je odvisno

nekoliko tudi od vas. Pomagajte tej množici z molitvijo ali še bolje, kdor more, naj pomaga osebno; naj žrtvuje in naj se žrtvuje. Molite za mene, za naše misijone, za japonsko mladino, za japonsko devetdesetmilijonsko množico: naj izpregleda!

Vaš

Antolin Avguštin,

Salesian School

Suginami ku Hachinari cho 90
Tokyo - Japan. (Via Siberia).

Po salezijanskem svetu

Turin

Delo pri prenovitvi bazilike Marije Pomočnice je v polnem teku. Sliko Marije Pomočnice so osnažili od prahu in sopare, kar se je nabralo v teku dolgih let na njej, da je zdaj kakor sveža, kot bi jo bil slikar Lorenconi šele včeraj naslikal. Bazilika bo po prenovitvi mnogo pridobila, saj bo šlo vanjo več kot še enkrat toliko ljudi. V povečani cerkvi se bo Marijina slava še mogočnejše razlegala.

Rim

Ob cerkvi Marije Pomočnice, ki jo dozidavajo ter bo prihodnje leto meseca majnika posvečena, so pred kratkim blagoslovili osem zvonov. Za vsak stolp so določeni štirje. Ta cerkev je zidana v spomin na spravo med Italijo in Vatikanom l. 1929. Papež Pij XI. je z velikodušnim prispevkom pripomogel, da se je sezidala veličastna cerkev, ob njej pa moderno opremljen zavod za rokodelske šole.

Meseca majnika so prispeli kitajski inženirji, ki jih je poslala kitajska vlada; imajo namen proučiti vse moderne naprave v Evropi. Ti kitajski inženirji so obiskali tudi Kalistove katakombe. Pojasnjeval je zadivljenjim Kitajcem vse znamenitosti naš klerik Kitajec Fr. Wong.

Vzhodna Azija: Šilong

Novi škof Mathias, ki je naslednik umrlega nadškofa v Madrasu Mederleta, je v svoji gorečnosti že marsikaj storil za Assam. Postavil je spomenik don Bosku, cerkev Male Terezike v Jovaj in končno še umetniško delo — svetišče Srcu Jezu-

sovemu v Šilongu. To svetišče je zahvala presvetemu Srcu za velike dobrote, ki jih je prejel misijon v Assamu v zadnjih letih. Posvetitev svetišča je dovršil sam nadškof Mathias ob asistenci številne duhovščine, povečini sa'ezijanske. Zlasti veličastna je bila procesija z Najsvetejšim. Katoličani so prišli celo oddaleč k slovesnosti in so pritegnili še številne pogane in krivoverce, da so občudovali prekrasno svetišče. V cerkvi sta še dva lepa strandska altarja: eden je posvečen Mariji Pomočnici, drugi pa sv. Janezu Bosku.

Kitajska

Salezijanski misijonarji v Kvangtungu, kjer je prej deloval naš slovenski misijonar g. Kerec, so si omislili kino, da z njim tem uspešneje širijo vero ali vsaj pripravljajo pogane za evangelij. Mnogokrat ni mogoče pridgati na ulicah, po hišah hoditi je pa tudi zamudno, zato kar na prostem zvečer priredijo za domačine Kitajce kinopredstave. Te domačine zelo zanima kino in se mu ne morejo načuditi. Med odmori dele razne knjižice in letake med pogansko ljudstvo, da jim takorekoč vsilijo božje krščanske nauke in s tem postavljajo temelje misijonskemu delovanju med njimi.

Indija

Koj ko je bil mons. Mathias poklican na nadškofijsko stolico v Madras, je začel misliti na novo semenišče. Nadškof Mederlet je že premišljeval, kako bi ostvaril to misel, pa mu je smrt prekrizala načrte. Nadškofija vendar ne more biti brez semenišča. Toliko mladih požrtvovalnih duš se priglaša v Gospodov vinograd, zato jim je treba omogočiti, da se pripravijo v

semenišču na božje delo. Madras čuva svete ostanke apostola sv. Tomaža, ki je v teh krajih deloval, kakor tudi sv. Frančišek Ksaverij. Madras je tudi na čelu katoliških misijonov v Indiji, zato je samo ob sebi umljivo, da mora imeti svoje semenišče.

Sredstev še nimamo, zato se obračamo do vseh, ki jim je pri srcu delovanje za neumrjoče duše, da nam pomagajo s svojimi darovi. Bog, ki vsak kozarec vode poplača, če ste ga dali bližnjemu radi Boga, mar ne bo še mnogo bogatejši plačnik za tako vzvišeno delo?

Iz naših zavodov

Rakovnik

Počitnice bodo, hvala Bogu, kmalu minule. Tako dolčas nam je, ko ni čuti razigrane mladine, tako pusto, kakor kadar ptičke odlete in nam več ne žvrgolijo. Pa je tudi v tem počitniškem času bilo nekaj lepih in jasnih trenutkov. Naši oratorijanci, ki zvesto prihajajo vsak dan k nam, so se že dalj časa skrbno pripravljali na slovesnost nove maše svojega pri-

jatelja g. Čigana. Tako radi bi bili vsi na njegovi pravi novi maši v Črensovcih v Prekmurju, pa je tako dolga pot, zato so upravičeno pričakovali, da dožive doma na Rakovniku slovesnost nove maše. Želja se je našim fantom izpolnila. V soboto večer je bil napovedan novomašnikov prihod. Pred cerkvijo so se zbrali ne samo dečki in fantje, med katerimi je gospod novomašnik že štiri leta deloval, ampak tudi njih starši so prihiteli k sprejemu, da je bilo zares genljivo, ko je mladina s cvetjem obsula svojega pravega prijatelja, starejšega brata, kakršen jim je vedno bil. Zvonovi so slovesno potrkalili in naznanjali, da se je začel ta večer praznik naše mladine, kar je obiskuje Rakovnik. Po pozdravnih deklamacijah in prvih izrazih iskrene ljubezni, se je cerkev napolnila za blagoslov z Najsvetejšim, ki ga je podelil novomašnik.

Glavna slovesnost je bila naslednji dan. Ob devetih je bila slovesna sv. maša, pri kateri je ubrano popeval moški zbor krožkarjev. Ob lepem nagovoru se je marsikatero oko orosilo in v srcih hvaležne mladine se je zbudilo mnogo misli in skrivnih želja. Popoldne po slovesnem blagoslovu so oratorijanci povabili vse znance v dvorano, da vpricho vseh poka-

Del oratorijancev z svojimi mamami ob priliki materinskega dne.

žejo svojo vdanost in ljubezen svojemu vzgojitelju. Tedaj se je izkazalo, koliko lepih sadov je obrodilo njegovo požrtvalno in nesebično delo med to mladino, ki je za vse dobro tako dovzetna.

Kako plodonosno je bilo dosedanje novomašnikovo delovanje za okoliško mladino, se je videlo tudi po tem, da so možje, očetje tako vneto postavljali mlaje in slavoloke, matere in sestre naših oratorijancev pa napletle vencev, s katerimi so ovile mlaje in okinčale Marijino cerkev.

lični šopek in ga pripeli mami na prsi. Kar srce se je tajalo materam, ko so prejemale te znake ljubezni in hvaležnosti. Ena izmed mater je šla ponosna domov z osmimi cvetkami na prsih, ki so ji jih pripeli njeni fantje. Kako so pa tisti dan doma kuhali, pomivali in pospravljali namesto mater, tega pa še povedati ne smemo.

Pokojnim materam so pa polagali šopke med križ in sveče, ki so ovite s črno spominjale nanje.

Naši in celovski nogometaši.

Novomašniku je bil ta dan poplačan trud, ki ga je imel štiri leta med mladino. S tem priznanjem so mu povrnili hvaležni oratorijanci in njih starši, glavni plačnik pa mu je Bog, ki poplača tiste, ki vodijo k Njemu predrago mu mladino.

Nam vsem njegovim sobratom pa je bila sladka zavest, kako je blagodejno delo med mladino zares plodonosno za vso okolico.

* * *

V juniju je oratorij obhajal materinski dan. Ob pol devetih dopoldne so oratorijanci pristopali skupno s svojimi mamami k sv. obhajilu. Sinovi so ga darovali za matere, one pa za sinove. Popoldne so se vsi zbrali k zanimivi akademiji. Višek vse prireditve je bil, ko je govornik pozval dečke in fante rekoč: „Odlikujmo jih!“ Tedaj so vsi vzeli iz koška majhen

Tudi za naše žogobrcarje je bil dogodek, ko so igrali prvo mednarodno tekmo, s celovskim KAC. („Klagenfurtskim atletskim klubom“). Še bolj jim je zrasel greben, ko so zmagali. Spomladi jim mislijo vrniti obisk v Celovcu.

Slovo misijonarja

Na Marijin praznik, veliki šmaren, smo obhajali slovo enega najbolj delavnih sobratov na Rakovniku. Naš g. Andrej Majcen je odhajal v misijone na Kitajsko. Misel na misijone je v njegovi duši že davno dozorela, le prilike ni g. Andrej našel, da bi bil zares odšel, kamor ga je gnalo srce, čeprav je že petkrat predstojnike prosil za misijone. Nikomur nikdar ni pravil o svojih namerah. Tako je skrbno deloval v rokodelskih šolah, ki jim je bil glavni steber, kakor da je kanil vedno

ostati v njih. Pa je imel druge, še bolj vzvišene namene.

Kot učitelj se je seznanil s salezijanskim življenjem in tako mu je naše delo med mladino bilo všeč, da je zapustil drago mamo in sestri ter stopil k salezijancem. Naše rokodelske šole je dvignil na visoko stopnjo in zdaj, ko jih je neprijazna usoda zatrla, je on največ trpel, saj je bilo namah uničeno vse njegovo dolgoletno delo, kakor kadar toča pobije dozorevajoča polja.

Skrivna želja, ki jo je že dolgo gojil, da bi šel v misijone delovat med pogane in jih navračati h Kristusu, se mu je zdaj izpolnila. Porabil je priliko in odšel čisto nenadoma ter bo pomagal našemu znane mu misijonarju g. Kerecu v južni Kitajski v Junnanfu. Bog ga spremljaj na njegovih potih in blagoslovi njegovo žrtev!

V „bajti“

Naši bogoslovci, ki jih je bilo letos lepo število — 40 — 50 — so se za počitnice umaknili med zeleno smrečje v podnožje Dobrče — svojo „bajto“. V svežem gorenjskem zraku in pri dobri studenčnici se bodo okrepili za nadaljnje delo, ki jih čaka že kar kmalu. Da ste jih videli tam gori! Saj bi jih ne poznali. Z zavihanimi rokavi so cel dan v vročini delali cesto. Vso so s kamnjem potlakovali in s peskom posuli. Cesta, ki vodi od kočice proti glavni cesti, je bila v deževnih dneh kaj neprijetna, ker je ilovnata. En mesec trdega dela in skoraj so jo dovršili. Eni so vozili v samokolnici kamenje, drugi pesek, tretji pa so bili pravi cestarji. To so salezijanske počitnice!

Tudi za naše rakovniške oratorijance so se vpeljale. Letos kakor lani so šli v lepo dolensko stran, na Radno, kjer so se prav dobro počutili. Tako lepo je bilo, ko so zjutraj molili pri sv. maši in popevali s srebrnimi glasovi ter pristopali večinoma vsi k sv. obhajilu. Čez dan pa so šli v gozd ali v Mirno preganjat poletno vročino. Pa tudi nekaj šole so imeli vsak dan: šole olike in drugo, kar jim je potrebno za življenje. Take kolonije, ako jih vodi večča roka pravega vzgojitelja, so res velik božji blagoslov za mladino. En mesec takega počitka in razvedrila se pozna celo šolsko leto, saj so tako lepi spomini na te prelepe dni! Vse leto jih ne pozabijo.

Jesen se bliža, šolsko leto je pred

durmi in Rakovnik bo spet oživel, spet bo donela pesem iz mladih grl Mariji in božjemu Prijatelju na čast.

Mladinski dom

Kakor že par let, smo tudi letos prebili z našimi dečki na koloniji celih šest tednov spet kot gostje dobrega gospoda grofa na Otočcu pri Novem mestu. Kar težko so se naši fantje ločili oni dan s prijaznega otoka in od še prijaznejših gostiteljev. Ves čas smo bili kakor ena velika družina. Zjutraj smo šli vsak dan k sv. maši ter prosili predobrega Očeta za vsakdanji kruh za dušo in telo. Pod prijaznim in prijateljskim nadzorstvom predstojnikov smo preživeli tako lepe počitnice, da si lepših želeli ne moremo. O, še bomo šli! —

Radna

Pred praznikom sv. Rešnjega Telesa so se zaprla vrata naših razredov. Na god sv. Alojzija smo imeli celodnevno češčenje Jetnika ljubezni in ta dan so naše duše drhtele v molitvi za uspehe drugega jugoslovanskega evharističnega kongresa. Naše prizadevanje je bilo posebno vneto v devet in tridnevni za praznik presv. Srca Jezusovega. Vsi oratorijanci so prejeli ta dan sveto obhajilo in se udeležili tudi druge slovesne sv. maše, katero je služil velčastiti g. misijonar Dobovšek iz Boštanja. Praznik je povzdignilo ljudsko petje ob spremljavi godbe. Popoldan se je razvila dolga procesija s kipom Srca Jezusovega in več zastav bližnjih Marijinih služb ji je dalo poseben sijaj. Sledile so slovesne litanije s posvetitvijo pre svetemu Srcu Jezusovemu in blagoslovom.

Kakor rahel in dolgo zaželen dež vzdrami cvetke na gredi, nas je poživil julijski izlet. Naši bratje pomočniki so se peljali v Rajhenburg, počastili so Brezmadežno in si ogledali vzorno gospodarstvo pri oo. trapistih. Kleriki smo pa obiskali zagorsko Kraljico. V ranem jutru smo krenili na pot, ki nas je vodila preko Zabukovja na prijazno „Skolico“. Res lep pogled je bil po Posavju, kjer je zorelo žito. Zapeli smo nekaj narodnih pesmi, da je odmevalo in se je pesem gubila v lesovju. Po lepi cesti, ki se dviga tako vztrajno, smo šli na Planino. Gospod župnik Sajovic nas je z veseljem sprejel. Ko smo si ogledali znameniti grad, ki kraljuje nad sanjajočimi domovi, smo se

poslovlili pri g. župniku, pozdravili blagega očeta našega g. ravnatelja in se poklonili lepemu evharističnemu križu v Šent Vidu. Ta spomenik bo dolgo pričal o močni veri Šentvidčanov. Župniku č. g. Presniku se zahvaljujemo za vesele ure, ki smo jih preživeli ob njegovi strani.

Kakšno priznanje dolgujemo prečastitemu g. Mihaelu Pribožiču, župniku v Zagorju? Njegov blagi nasmeh in topel pozdrav nam bo ostal v spominu. Ob toliki naši sreči je bil on najbolj srečen. Vesel je bil našega navdušenja za Marijino čast in ta misel ga je spremljala pri vseh njegovih žrtvah, katere je storil za nas tiste dni. Spremil nas je na svoj rojstni dom in tam smo bili deležni toplih besed njegovih dragih. In še dalje je šel z nami v Rajhenburg, kjer smo imeli večernice. Ob spominu na ta vesela dneva molijo naše duše h Gospodu, da ga za vse to bogato nagradi.

Ko smo se vračali, smo mislili na sprejem mladih Boskovih borec. Letos se je oklenilo njegove zastave 34 krepkih junakov. Zvečer 17. julija smo jih pozdravili, naslednjega dne smo pričeli duhovne vaje. Resni in veseli smo stopili v svoj duhovni vrt, saj vsi vemo, da so prav ti dnevi mejniki v življenju posameznikov. Dal sv. ustanovnik, da bi ta duhovna obnova obrodila v nas bogate sadove, v novincih pa zanetila plamen ljubezni mogočen kot kres za vzvišeni poklic, ki so si ga izbrali!

V nedeljo 4. avgusta je napravilo 10 novincev prve zaobljube. Eden izmed njih se je tisti dan poslovil in sledil misijonskemu poklicu. Istega dne smo priredili pristrčno slovo novemu misijonarju sobratu prečastitemu g. Majcenu, ki je 16. t. m. odšel v kitajske misijone, in pomočniku Kramarju, ki je določen za Indijo. Sobrata bodo spremljale naše molitve, da bi privedla mnogo poganov k sveti veri.

Počitnice nam potekajo v veselju in delu, kakor želi don Bosko. Z vnmemo se vadimo v živih jezikih. Predstojniki se za nas prav žrtvujejo, da bi nas docela izoblikovali in povsem izvršili poslanstvo, ki ga jim je poveril don Bosko — svetnik.

Drugega julija so pripeljali voditelji rakovniškega oratorija 37 dečkov, da jih v tem lepem zatišju utrdijo in pripravijo za praktično in versko življenje in da jih odtrgajo pouličnim nevarnostim. Radniški oratorijanci so jih sprejeli z zastavicami in po pozdravu skupno prikorakali na Radno. Ves čas je med obema orato-

rijema vladala ljubezen in se je kazala v navdušenju za medsebojne igre. Ob nedeljah je bila živo na dvorišču, ko smo igrali žogo in nogomet. Osemnajstega avgusta se je večina oratorijancev udeležila velikega izleta na Zdole. Bilo nas je štiri voze in nekaj košesarjev. Dobrodošlica je veljala preč. g. svetniku Šobi, ki nas je povabil. Ko smo odložili svoje stvari pri Črnogovih, katerim smo še prav posebno hvaležni za vso gostoljubnost, smo imeli pridigo in sv. mašo. Popoldan smo imeli slovesne litanije in blagoslov, nato pa igro „Skapinove zvijače“, da bi se vsaj nekoliko oddolžili dobrim Zdolanom, ki so našim mladincem pripravili lep dan. Po kratki zahvali smo se poslovili od naših dobrih sotrudnikov in sotrudnic in z najlepšimi vtisi zapustili Zdole.

Cerkev sv. Terezike na Kodeljevem

Treba je premostiti mnogo težav, preden se začne z zidavo take cerkve, kakor bo cerkev sv. Terezike na Kodeljevem. Ni težava le v denarju, katerega je v sedanjem času težko dobiti, težave so tudi z načrti in z izposlovanjem oblastnih dovoljenj, na katere je treba čakati tedne in mesece. Po dolgem delovanju in čakanju lahko rečemo, da so načrti srečno priromali skozi vse urade in čakamo le še ogledne komisije, ki bo takrat, ko bodo čitatelji Vestnika brali te vrste, že skoraj gotovo za nami. Potem ostane le ena težava: denar. A ta že čaka, le iskati ga je treba. Naši dobri sotrudniki in sotrudnice, ki so marljivi kakor mravlje, ga bodo gotovo znali poiskati. Zidava bo polagoma rasla, rasla skupno z dohodki, in v nekaj letih bo na Kodeljevem v Ljubljani stala krasna cerkev, ki bo, kakor svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku, govorilo celi Sloveniji: „Poglejte, česa so zmogni salezijanski sotrudniki in sotrudnice!“

Novi kubični metri

Naslednji dobrotniki in dobrotnice so v zadnjih dveh mesecih deloma zbrali, deloma darovali po 300 dinarjev in tudi več za kubičen meter zidu. Svota tistih, ki so darovali nad 300 dinarjev, je v oklepaju.

Bizjak Rozalka (Din 900) — Purhart Avgust — Purhart Pepina — Debevc Ma-

rija — Kropš Amalija (Din 1000) — Možina M. — Avsec Marija (Din 333) — Munih Kati — Strukelj Karl — Zajc Slava — Žitnik Notburga — Resman Marija — Puc Ana — Ferlan Marjana — Bizjak Neža — Osel Marija — Krampl Ivan — Zagar Neža — Jaklič H. — Bajt Albina — Cotman Franc (Din 470) — Jurečič Neža (Din 399) — Zeleznik Marija — Ravnikar M. — Plateis Gabrijela — Albrecht Lovro (Din 440) — Dolničar Pavla (Din 602) — Neimenovana — Godec Marija — Skvarča Ana — Benkovič Ana —

Jerič Marija in Mihael — Pirc Marija — Žekar Helena — J. S. — V. M. — Marolt J. (Din 500) — Prša Jožef — Korbar Barbka — Poljanšek Martin.

Srebrne krone so darovali: Spolenak Ana — Pintar Terezija — 3 otroci Oberžan in drugi.

Sv. Terezija Det. Jez. naj bogato poplača vsem tem velikodušnim dobrotnikom in dobrotnicam in tudi premnogim drugim, ki so darovali manjše svote in dragocene predmete!

Milosti Marije Pomočnice

Zahvala Mariji Pom. na Rakovniku za ozdravljenje moje hčerke. Bila je ves februar tako bolna, da ni bilo več upanja, da bi otrok mogel še živeti. V zadnjem trenutku se zatečem k Mariji Pom. na Rakovniku s trdnim prepričanjem, da bo Marija gotovo ohranila otroka pri življenju. In res se je bolnici naslednjo noč vidno zboljšalo. Sčasoma je deklica popolnoma okrevala. M. P., Sv. Jakob v Slov. goricah.

Moja hči Marija je bila težko bolna na pljučih. Zdravniki so že obupali. Obljubila sem Mariji Pom. na Rakovniku javno zahvalo, če mi ozdravi hčerko. In ta je zares ozdravela. — Tudi jaz sem bila zelo bolna na želodec in tudi mene je Marija na čudežen način ozdravila. Sedaj izpolnujem dano obljubo in se Mariji pristrčno zahvaljujem ter se ji še naprej priporočam v varstvo. *Antonija Pogačar*, Jesenice na Gorenjskem.

Bila sem v smrtni nevarnosti. Z zaupanjem sem se obrnila k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku ter obljubila zahvalo v Vestniku. Vse se je srečno izteklo. Tisočera hvala. *Marija Voršič*, Sv. Tomaž.

Jaz in hči sve nevarno zboleli. V skrajni sili se priporočiva Mariji Pomočnici na Rakovniku, ki nama je zares pomagala. Zato ji bodi pristrčna zahvala. *Marija Poličnik*, Sv. Duh (Solčava).

Teden dni nisem na eno uho nič slišal. Ni bilo upanja, da bi se stanje zboljšalo. Opravil sem devetdnevnic v čast Srcu Jez., Mariji Pom., sv. don Bosku in Mali Tereziki, pa sem bil uslišan, za kar se

iz srca zahvaljujem. *Slana Ivan*, Sv. Jurij ob Ščavnici.

Ze par mesecev dolgujem iskreno zahvalo naši ljubljeni mamici Mariji, ker tako rada usliši svoje otroke, če se zaupno k njej zatekamo. Bilo je v sredi zime in jaz sem bila brez službe. Kam naj se zatečem in kje pomoči iščem? Ze sem se razveselila, ko sem bila po dolgem iskanju dobila službo, ali ni mi bilo obstati. Poiska'a sem si drugo, tudi tam ni bilo zame in zdaj sem bila precej časa brez vsakega zaslužka, prepuščena samo še sorodnikom. Zaupno sem se zatekla k naši ljubljeni nebeški mamici, opravila devetdnevnic, jo goreče prosila in ji tudi obljubila, ako me usliši, da zahvalo objavim v Vestniku. In zares, ob koncu devetdnevnic sem brez vsega truda dobila službo pri zelo dobrih ljudeh, za kar se imam tisočkrat zahvaliti tebi Tolažnica žalostnih. Ljuba nebeška Mamica, usliši moje prošnje še v nadalje, ki jih imam vedno dosti do tebe. Obljubim ti, da hočem ostati tvoja zvesta hčerka. *Marija Kvas*, Maribor.

V težki sodnijski zadevi, sem se obrnila s pristrčno prošnjo in zaupno sem prosila sv. don Boska in Marijo Pomočnico, naj nam pomagata. Obljubila sem tudi dar. In res, moje in naše prošnje so bile uslišane, da se je vse dobro izteklo nam v prid. V zahvalo izpolnujem obljubo. Priporočam se jima v nadaljnjo pomoč v drugih zadevah. *Marija Markovič*, *Julijana Domiter*, Maribor.

Najlepša hvala don Bosku in Mariji Pom. za neštivilne telesne in duhovne milosti, prejete v tem letu. Mariji in don

Bosku se še priporočam v dveh težkih stvaréh, da se stečejo meni v dušno korist, Mariji pa na čast. Ž. F.

Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziki se zahvaljujejo še tile: *Henigmann Marija*, Dolenja vas pri Ribnici, za uslišanje v težki in nevarni bolezni; — *Šašelj Ivanka*, Mokronog, za ozdravljenje bolne noge; — *Neimenovana* za takojšnjo pomoč pri živini; — *R. A.* za ozdravljenje svaka; — *Šega Terezija*, Cerknica, za ozdravljenje v težki bolezni; — *Žagar Ivanka*, Lesično (Pištanj), za trikratno uslišanje v važnih zadevah; — *Sadek Terezija*, Sv. Kunigunda na Poh. za prejete dobrote in vrnjeno zdravje; — *Marija Dernikovič*, Šmarje pri Jelšah, za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevnici; — *U. Terezija* za milostno uslišanje in ozdravljenje od dolge in hude bolezni; — *Frančiška J.*, Ljubljana, za uslišanje v važni zadevi; — *Šmalc France*, Laze pri Ribnici, za srečen izid operacije; — *Neimenovana*, Vranksko, za večkratno uslišanje v stiskah in boleznih; — *Neimenovana*, Bevke pri Vrhnikih, za večkratno uslišanje prošnje v hudih stiskah; — *Franc* in *Marija Korže*, Ponikva, za ozdravljenje v veliki bolezni; v zahvalo darujeta zlato srce; — *Franc* in *Terezija Komaner* za uslišane prošnje v važni zadevi in za prejete dobrote po opravljeni devetdnevnici; — *Pepca Božič*, Zabukovje, za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi; — *Neimenovana*, Nova Cerkev, za milost ozdravljenja v hudi bolezni; — *Neimenovani*, Rajhenburg, za vrnjeno zdravje; — *Neimenovana*, Zg. Brnik (Cerklje pri Kranju), za uslišanje v neki zadevi; — *Flander Ivan*, Veržej, za pomoč pri izpitih zadnji dve leti; — *B. Hudolin*, Davča, za večkratno uslišanje; — *Tominšek Ivana*, Vranksko, za uslišano prošnjo; — *Mavrin Terezija*, Crnomej, za srečno prestano operacijo; — *Neimenovani* iz Ptujja, za pomoč pri izpitih; — *A. V.*, Lj., za uslišano prošnjo; — *Tratar Minka*, Ljubljana,

se zahvaljuje Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku za uslišano prošnjo v hudi bolezni.

Poleg teh se zahvaljujejo še: *Karlovšek Elizabeta*, Boštanj; — *Trbovc Mici*, Radeče pri Zidanem mostu; — *Neimenovana* iz Laškega; — *Neimenovana* iz Dravograda; — *A. P.*, Ljubljana; — *Hostnik Neža*, Šmarje pri Jelšah; — *Pavlin Neža*, Št. Jernej na Dol.; — *Verčnik Marija*, Mojstrana; — *Gomboši Štefan*, Cigan Veronika, Šebjanič Jožef, Črensovci; — *Minka S.*, Rogaška Slatina; — *Žagar Neža*, Podp'anina (Čabar); — *Oražem Neža*, Otavice (Dol. vas); — *Klander Amalija*, Ljubljana; — *Štrukelj Matija*, Cirknica; — *Neimenovana*, Ljubljana; — *Neimenovana*, Polhovgradec.

Milosti sv. Janeza Boska

Zlomila sem si nogo. Takoj sem se obrnila k don Bosku, rekoč: „Sveti don Bosko, ti bodi moj zdravnik“. In res, don Bosko mi je pomagal. Noga je sedaj zdrava in brez težave hodim. Sveti don Bosko, bodi tisočkrat zahvaljen in stoj mi na strani še v naprej in usliši moji prošnji, kateri ti priporočam. S. S., Trebnje.

Prisrčno se zahvaljujem sv. don Bosku za srečno izid mature mojega sina. J. K., Semič.

Neimenovana, Majšperk, se zahvaljuje sv. Janezu Bosku za dobljeno zdravje na njegovo prošnjo.

Sv. don Bosko mi je milostno pomagal v nevarni vratni bolezni. Ko so bile bolečine najhujše, da sem že komaj dihala, sem si privezala na vrat don Boskovo relikvijo in zaupno prosila svetnika, naj mi pomaga v tej veliki stiski. Obljubila sem javno zahvalo v Vestniku, ako bom uslišana. In res, skoraj nenadoma so prenehale bolečine in vsa nevarnost je izginila in zdaj sem popolnoma zdrava. Polna hvaležnosti mu izrekam tisočero zahvalo. Špur Nežika, Ljubljana.

A. K., Mirna peč, se zahvaljuje Dominiku Saviju za dobljeno zdravje.

Bazilika Marije Pomočnice v Turinu, ki jo je don Bosko zidal, je postala premajhna, podaljšati jo morajo.

Pomoč za kritje velikih stroškov prihaja od vseh strani sveta. Mi smo pa sami tako potrebni in revni, da res ne moremo gmotno pomagati, pa se vendarle pridružimo, in sicer z duhovnimi darili: molimo, vdano prenašamo trpljenje, zatajujmo se, premagujemo same sebe, bližnjemu pomagamo z milodari...

Skrbno si zapišite vsako dobro delo potem pa vsoto pošljite na Rakovnik, da vaše molitve in dobra dela darujemo Mariji za njeno svetišče. Ona vam bo bogata plačnica.

Uredil dr. Franjo Knifjic. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

„KNJIŽICE“

vas vabijo, da jih vzamete v roke in prebirate. Mogoče še niste imeli priložnosti, da bi vam prišla v roke kakšna „Knjižica“. Pišite takoj na upravo „Knjižic“ na Rakovnik. — Lepih knjižic boste gotovo veseli. — Naročite jih stalno — za celo leto 24.— Din (24 številke). 10 izvodov iste številke stane le 8.— Din (s poštnino vred).

Za reklamno ceno nudimo:

12 različnih knjižic 10.— Din,
25 različnih knjižic 20.— Din.

Naročite takoj, vam ne bo žal!

**Širite dober tisk in vršili
boste apostolsko delo!**

SVETE PESMI so našle povsod lep sprejem. Ni čudno: za 4.— Din (vez. 6.— Din) dobite čez dvesto sv. pesmi, kratke mašne molitve, recitirano sv. mašo (red in pravilo maše) in drugo. Naročite takoj, preden poide naša zaloga.

DUHOVNE VAJE - molitvenik in premišljevanja. Zlata obreza 16.— Din, rdeča 12.— Din (po pošti 1.— Din več).

Darujte Mariji in don Bosku zahvalna srca! — Za Zlato srce, ki ga izobesimo v svetišču z Vašim imenom, darujete 20.— Din. Za srebrno veliko srce 17.— Din. Za srebrno majhno srce 12.— Din. Ta srca naj pričajo o vaši hvaležnosti in o milostih, ki ste jih prejeli od Marije in don Boska!

Priporočamo: — Dr. Jakob Žagar, C. M., SVETNICA V VSAKDANJEM DELU, bl. Katarina Labouré, poslanka Brezmadežne (Mala knjižnica, št. 22-23). Pisatelj nam na kratko in mično očrta duhovni obraz ljubeznive svetnice, sejavke milosti, po kateri nam je Marija dala Čudodelno svetinjo.

Bl. P. J. Eymard: PRESVETI ZAKRAMENT. Premišljevanja o Gospodovi pričujočnosti v presv. Rešnjem Telesu. Založila družba sv. Mohorja v Celju. Stane broš. izv. za ude Din 12.— (za neude Din 26.—), vez. z rdečo obrezo Din 18.— (za neude Din 24.—), z zlato obrezo pa Din 22*50 (za neude Din 30.—).

Ta premišljevanja — 27 jih je — so pisana čudovito preprosto in razumljivo. Sele tu se bodo — marsikomu — razodele velike in skrivnostne globine Jezusove osebne pričujočnosti med nami.

Vsak, kdor se hoče poglobiti v skrivnosti presv. Rešnj. Telesa in jih vsak dan znova doživljati, naj vzame v roko to knjižico. Bere naj jo in premišljuje, in odprla se mu bodo doslej neznana obzorja.

Spomin posvečenja Marijinega svetišča na Rakovniku

(8. septembra 1935.)

S P O R E D :

V soboto 7. septembra. Zvečer ob 7. verska igra (misterij) SKRIVNOST SV. MAŠE pred cerkvijo Marije Pomočnice (brez vstopnine). Po igri procesija s svečkami, nato govor v cerkvi, pete litanije in blagoslov. Ponoči od 11. do 12. ura molitve.

V nedeljo 8. septembra (Mali Šmaren). Svete maše se prično ob 4. zjutraj. Sveto obhajilo se bo delilo od 3. naprej.

Ob pol 6. sv. maša pred Najsvetejšim nato govor.

Ob 7. sv. maša za gojence.

Ob pol 9. sv. maša za oratorijance.

Ob pol 10. govor, nato slovesna sv. maša. Po sv. maši shod sotrudstva pri lurški kapeli.

Popoldne ob pol 4. govor, pete litanije in blagoslov. Ob 6., 10. in 4. darovanje.

Polovična vožnja. Od prvega septembra naprej se začnejo za vse posebne ugodnosti po železnicah, in sicer polovična vožnja iz mesta na deželo, kakor tudi z dežele v mesto. Traja pa od sobote opoldan do ponedeljka opoldan. Na odhodni postaji plačate cel vozni listek, ga obdržite, potem se vrnete z istim listkom brezplačno nazaj. Pazite, da ne oddate vozne karte in da se ne zgubi znamka, ki je nanjo prilepljena. Ni vam treba kupovati nobenih drugih legitimacij ali potrdil.

Duhovne vaje

za salezijanske sotrudnice se bodo vršile v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku od 9. septembra zvečer do 13. septembra zjutraj. Vsak večer bo ob pol osmih rožni venec in blagoslov, nato govor in spovedovanje. Vsako jutro ob pol 5. bo sv. maša s sv. obhajilom in premišljanje (govor).

Duhovne vaje so izredna milost božja, zato se jih z veseljem udeležite posebno iz Ljubljane in okolice.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA